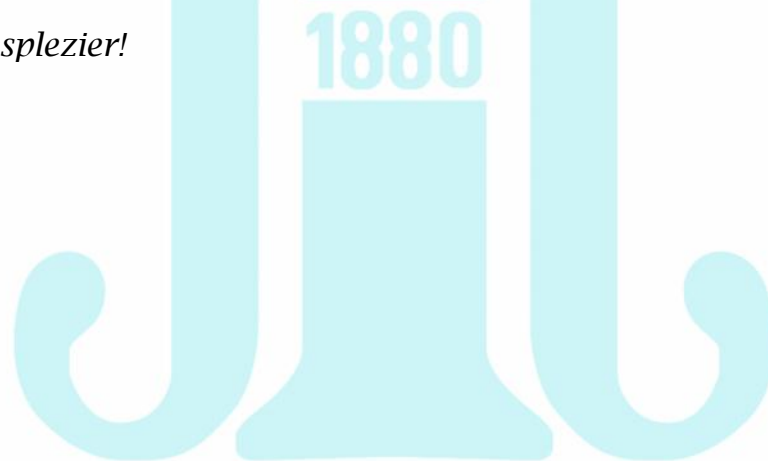

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE FANTASTISCHE ANNA
(La bonne Anna)

Een blijspel in drie bedrijven

door

1880

Marc Camoletti

Vertaling en bewerking : Dirk Vermiert

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.3324

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

SACD
Koninklijke Prinsstraat 87
1050 Brussel

en de vertaalrechten aan : SABAM
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE FANTASTISCHE ANNA* op te voeren moet de naam van auteur *MARC CAMOLETTI* ; vert. *Dirk Vermiert* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/030
ISBN 978-90-385-13966

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Marc Camoletti
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 2 heren)

ANNA :

BERNARD :

CLAUDE :

ROBERT :

CATHERINE :

DECOR

Een appartement, oude stijl. Een woonkamer, rijkelijk aangekleed. Centraal een brede deur die uitgeeft op de hall waar de lift is. Eerste plan jardin een deur naar de slaapkamer, cour een deur naar de logeerkamer. Derde plan jardin een deur naar de keuken en andere vertrekken. Cour de deur naar de badkamer. Tweede plan jardin een commode met een lamp en een foto van Claude, cour een tafel die dienst doet als bar en waar ook ook een lamp op staat. Centraal een canapé met er voor een laag tafeltje, daarop een telefoon.

VOORWOORD

Dit stuk is in het Nederlands taalgebied bekend onder de titels: ‘De Parel van het Huis’ of ‘Een Parel van een meid’

Deze vertaling van „La Bonne Anna“ werd gemaakt op basis van een voorstelling door het Theatre Michel in 1991. De voorstelling werd door de auteur geregisseerd.

Deze versie verschilt grondig van de oorspronkelijke tekst uit 1958.

EERSTE BEDRIJF

(Anna, komt op stoft slordig. Als ze de foto van Claude tegenkomt bekijkt ze die.)

ANNA : Wat ziet ze er goed uit, mevrouw de bazin. *(Ze gaat tot bij de bar en schenkt een glas wodka in.)*

(Op dat ogenblik gaat de flatdeur open en Bernard komt binnen. Anna is onaangenaam verrast.)

Ha! U bent het!

BERNARD : Ja, natuurlijk. Zie ik er niet uit als mezelf, misschien?

ANNA : Op mijn vader lijkt u in elke geval niet!

BERNARD : Ik zal wel jonger zijn.

ANNA : Geen idee. Hij is vertrokken voor ik werd geboren. *(Beat)* Het is zoals bij uw vrouw. Altijd weg. *(Beat)* Als ik haar zie moet ik steeds aan mijn moeder denken.

BERNARD : Mijn vrouw. Maar die is jonger dan ik.

ANNA : Dat zal wel, als ik u zo zie. Ik heb mijn moeder evenmin gekend. Ze is ook vertrokken.

BERNARD : Voor uw geboorte?

ANNA : Onmiddellijk na de geboorte. Ze probeerde mijn vader in te halen. *(Beat)* Ik weet overigens niet waarom ik dat allemaal vertel.

BERNARD : Waarschijnlijk omdat je nog niet zo lang bij ons bent. We hadden nog niet de tijd met elkaar kennis te maken.

ANNA : Ja, we hebben nog niet veel gebabbeld. O, wat voel ik me goed bij u. Net familie. Uw vrouw is een beetje mijn moeder. Zij, moeder. U, vader.

BERNARD : Begrijpelijk. Min of meer. Tussen haakjes, waar is uw moeder, ik bedoel mijn vrouw.

ANNA : Geen idee. Nog niet gezien vandaag. *(Beat)* Wil u een drankje?

BERNARD : Ja. Waarom niet. Heeft ze niet gezegd waar ze heen ging?

ANNA : Nee, ze heeft niet verteld waar ze naartoe ging toen ze weg ging. Mevrouw uw vrouw is naar de winkel.

BERNARD : Naar die van haar?

ANNA : Nee. Naar andere winkels. Uit winkelen. Dat doet ze altijd. Als antiquair is ze steeds op pad om dingen te zoeken. U hebt een formidabele vrouw.

BERNARD : Ja, ze is met mij getrouwd.

ANNA : Niet overdrijven. Nee. Nee. Ze is steeds bezig. Uw vrouw is formidabel.

BERNARD : Ik wist niet dat je zo hoog opliep met mijn vrouw haar talent.

ANNA : Ik vind haar enorm leuk. En dan haar werk, dingen kopen om daarna opnieuw te verkopen. Geniaal, toch.

BERNARD : Je komt wel goed met haar overeen, niet?

ANNA : Ja. Heel goed. Wij babbelen als vriendinnen. Maar dat wil ik ook met u.

BERNARD : Als vriendinnen babbelen?

ANNA : U weet wat ik bedoel. *(Beat)* U verwacht een telefoontje?

BERNARD : Neen. Helemaal niet, nee.

ANNA : Waarom bent u dan hier bij de telefoon gaan zitten?

BERNARD : Ik ben gewoon gaan zitten. Hier. En de telefoon staat daar. Ik kan ook ergens anders gaan zitten of de telefoon ergens anders zetten.

(De telefoon gaat.)

ANNA : Net wat ik dacht. Hij belt.

BERNARD : En dan?

ANNA : Zal ik opnemen?

BERNARD : Ja.

(Ze wil dat doen maar hij houdt haar plots tegen.)

Stop. Nee. Opstaan en wegwezen. *(In hoorn.)* Hallo? *(Legt terug op.)*
Niemand. En dat is uw schuld.

ANNA : Mijn schuld?

BERNARD : Ja. Want ze heeft ingehaakt.

ANNA : Wie heeft er ingehaakt?

BERNARD : Mijn ... directeur.

ANNA : Is dat een vrouw?

BERNARD : Nee, nee, dat is geen vrouw.

ANNA : Meneer zei: zij heeft ingehaakt.

BERNARD : Zei ik zij?

ANNA : U zei zij.

BERNARD : Natuurlijk zei ik zij, want het was zijn secretaresse.

ANNA : Hoe kan u weten dat het zijn secretaresse was? Er was niemand aan de lijn.

BERNARD : Omdat op dit uur alleen de secretaresse kan bellen. De directeur is reeds naar de golfclub. *(Beat)* En kun je me nu met rust laten en verdwijnen in de keuken! *(Recht met telefoon in de hand.)*

ANNA : Wilt u iets eten?

BERNARD : *(plezierige gedachte in vooruitzicht van telefoontje)* Hei. Hei.

ANNA : Gekookt of gebakken?

BERNARD : Hei?

ANNA : Hoe wilt u uw eieren?

BERNARD : Heb ik gezegd dat ik eieren wou?

ANNA : U zei "Ei, ei". Dat zijn twee eieren.

BERNARD : Nee, ik zei "Hei, hei" zoals "Heu, heu".

(De telefoon gaat.)

ANNA : Ha, Voila! De secretaresse.

BERNARD : En nu de deur uit!

ANNA : Ja, ja, ik ga al.

BERNARD : *(Neemt op.)* En hou je mond! *(In de hoorn.)* Nee, jij niet. U niet. Een ogenblik. *(Tegen Anna.)* Heb je het begrepen? Weg! Ga kijken in de keuken of ik er ben.

ANNA : In de keuken? Maar dat kan niet, want u bent hier.

BERNARD : Dat bewijst niks. Vooruit. Wegwezen! *(In hoorn.)* Nee, jij niet. Jij!

ANNA : Ja meneer, ik ga al. *(Af.)*

BERNARD : Hallo! Ben jij er nog, schatje? Tegen wie? Anna. Anna wie? Anna, de meid. Anna. Nooit over haar verteld? Nee, juist. Ja, zij zorgt voor het

huishouden. Ik stuurde haar buiten. Omdat, omdat het niet nodig is dat zij alles afweet van onze liefde. Ja, ik hou van je. Wat? Hoe? Naar hier komen? Nu? O, nee, dat gaat niet! Omdat ik mensen verwacht. Nu ja, wees toch redelijk. Je kunt nu niet komen. Nu of nooit! Wat? Je hebt besloten je aan me te geven! Hier! Vanavond! Bij mij? Nu meteen? Natuurlijk wil ik je niet verliezen. *(Beat)* Goed, goed, wacht even, ik moet even nadenken. Ik zal moeten improviseren. *(Beat)* Ik heb het. Je moet me nog een keer opbellen, laten we zeggen over twintig minuten want dan zullen ze hier zijn. Wie? De zakenmensen. Ja, dus je belt me op alsof je mijn directeur bent. Mijn directeur heet meneer Lerat. En als ik dat zeg 'Lerat' dan wil dat zeggen dat ik me kan vrijmaken en kan jij daarna naar hier komen. Maar natuurlijk hou ik van je! Ja, ja, tot over twintig ... Ja, ja ... ja.

(Hij haakt snel in als zijn vrouw Claude binnenkomt. Hij blijft 'ja, ja' herhalen tot hij zit.)

Oh! Oh, je bent thuis!

CLAUDE : Hoe weet je dat?

BERNARD : Wel, heu. Omdat je daar staat.

CLAUDE : Ik was al eens thuis maar toen heb ik de auto op het voetpad geparkeerd.

BERNARD : Wat? Toch niet opnieuw een accident!

CLAUDE : Ja, sorry. Ik had het voetpad niet gezien.

BERNARD : Maar allez, je moet je bril opzetten.

CLAUDE : Die was ik vergeten.

BERNARD : Je vergeet die altijd. *(Beat)* Maar goed, het belangrijkste is dat je niks mankeert. En de auto?

CLAUDE : Olala. Die heb ik naar de Renault garage laten slepen.

BERNARD : Maar het is een Fiat.

CLAUDE : Ja, en dan? Kunnen ze bij Renault iets leren over de techniek van een Fiat.

(Beat) Was je aan het telefoneren?

BERNARD : Ik? Telefoneren. Nee hoor!

CLAUDE : Je zei "ja, ja".

BERNARD : Ja, ja? Nee! Zei ik: ja, ja.

CLAUDE : Dus zei je "ja, ja" tegen jezelf?

BERNARD : Ja, inderdaad. Nee, nee. Ja, ja. Nu herinner ik 't me weer. Je hebt gelijk ...
ik was aan telefoneren. Ja. Ja. Met je ouders.

CLAUDE : Mijn ouders?

BERNARD : Ja, je ouders. En toen zei ik, ja, ja, dat ze je inderdaad weinig zagen en dat
volledig mijn fout was.

CLAUDE : Jouw fout?

BERNARD : Ja. Ja. Omdat, omdat ik een egoïst ben. Door de liefde.

CLAUDE : Wat?

BERNARD : In de liefde, ja! Omdat ik van je hou, ben ik bezitterig.

CLAUDE : En wie bezit jij dan?

BERNARD : Jou!

CLAUDE : Mij?

BERNARD : Natuurlijk. Ik houd van je dus bezit ik je. Ik wil je alleen voor mij. *(Beat)*
Ik hou je weg van je ouders op 200 kilometer hier vandaan.

CLAUDE : We gaan er met Kerstmis naar toe.

BERNARD : En met Pasen! Maar dat is niet voldoende.

CLAUDE : Niet voldoende?

BERNARD : Nee! Als je het geluk hebt om zulke ouders te hebben als die van jou, dan
mag je die niet zo maar laten vallen.

CLAUDE : Dat is de eerste keer dat je zo over mijn ouders praat.

BERNARD : 't Is nooit te laat, toch?

CLAUDE : Wel pech dat ik precies vandaag brokken maak met mijn auto.

BERNARD : Ja. Juist vandaag. Merci.

CLAUDE : En met die van jou vorige week.

BERNARD : Ja. Nog eens merci.

CLAUDE : Wel, dan gaan we een andere keer naar mijn ouders.

BERNARD : Een beetje kapotte techniek gaat ons niet tegenhouden je familie te
bezoeken. Zij moeten niet het slachtoffer worden.

CLAUDE : Wat wil je anders doen?

BERNARD : Hoezo wat zou ik anders doen? En de trein? Heb je aan de trein gedacht?

CLAUDE : Aan de trein?

BERNARD : Ja. Er bestaat zo iets als een trein. Ja, ja, dat weet ik. Omdat ik een

medewerker naar het buitenland stuurde, heb ik een treingids gekocht. Voor de vertrektijden. En weet je wat ik ontdekte?

CLAUDE : Nee.

BERNARD : Je raadt het nooit.

CLAUDE : Zeg het dan!

BERNARD : Ik was verbaasd over het aanbod treinen.

CLAUDE : O, ja?

BERNARD : Ja! Nu begrijp ook al die reclame. Met de trein rij je vlot, in alle comfort en op elk moment van de dag. De trein is altijd een beetje reizen. Met de trein zou je er al zijn.

CLAUDE : Echt?

BERNARD : Ja. Wij gaan uw toekomst gemakkelijk maken.

CLAUDE : Ja?

BERNARD : Ja! En dankzij al die treinen gaat het mogelijk zijn je ouders te omarmen. Goed, even testen. Een voorbeeld, de trein naar Kortrijk.

CLAUDE : Waarom Kortrijk?

BERNARD : Omdat je ouders in Bissegem wonen. Dat is in de buurt.

CLAUDE : Juist, ja.

BERNARD : Even kijken. Oh, oh. Dat is niet te geloven. Een, twee, ... Per dag twaalf treinen! In twee richtingen! Zonder overstappen. Dat is buitengewoon.

CLAUDE : Ja, ja, dat is waar.

BERNARD : Je kunt elke dag met twaalf treinen heen en terug, van 's morgens tot 's avonds. Dat is vierentwintig keer op en neer.

CLAUDE : Ik ben echt niet van plan om vierentwintig keer op en neer te gaan. Ik begrijp niet waar je naartoe wilt.

BERNARD : Het is toch duidelijk. We moeten één, niet alle vierentwintig, één van die treinen nemen om je ouders te gaan opzoeken.

CLAUDE : O ja? Ja, waarom niet. Echt een goed idee, vooral omdat ik het zo fijn vind dat jij aan hen denkt. Ik voel me bijna beschaamd.

BERNARD : Nee, je moet geen last van mijn wroeging hebben, of zoiets.

CLAUDE : Jawel. Ik heb zelfs het gevoel dat jij meer van hen houdt dan ik.

BERNARD : Maar, nee. Nee. Maar bewijzen dat je zielsveel van hen houdt, dat kan nu. Dankzij de trein.

CLAUDE : Echt?

BERNARD : Zeker. Even kijken. Wanneer vertrekt er een trein. Het is nu ... Oh kijk! Er is er eentje binnen een uurtje.

CLAUDE : En je bent zeker dat hen dat plezier zal doen?

BERNARD : Plezier? Ze zullen staan springen van plezier! Was ik in je plaats, ik zou geen seconde twijfelen. *(Beat)* Wat doe je?

CLAUDE : *(Ze tikt een nummer in.)* Ik bel ze!

BERNARD : Oh. Maar dat is goed. Goed.

CLAUDE : Hallo, mama. Ja, ik ben het. Hoe gaat het met je? Goed. En papa? In grote vorm. Zit je? Nee? Zet je dan. Ik heb een verrassing. We komen nog vanavond naar jullie toe. Geen idee. We nemen een trein die vertrekt binnen ...

BERNARD : Vierenvijftig minuten.

CLAUDE : Binnen een uurtje. Zijn we net op tijd bij jullie om samen te dineren. Een dikke knuffel.

BERNARD : Ook van mij.

CLAUDE : Wat?

BERNARD : Een knuffel.

CLAUDE : En een knuffel van mijn echtgenoot. Ja, ja. Hij komt ook mee. Zijn we nog eens allemaal samen. Tot straks. *(Ze haakt in. Loopt naar Bernard. Omhelst hem.)* Oh schitterend. Een man zoals jij, zo zouden ze er meer van moeten uitvinden!

(Anna op.)

ANNA : Oh, u bent terug! Wat een geluk. Niet opnieuw in het uitstalraam?

CLAUDE : Nee, nee. Tegen het voetpad. Bam.

ANNA : Maar dat is origineel.

BERNARD : Hoezo origineel?

ANNA : Sinds ik hier ben is dit nog maar het derde accident en het eerste tegen het voetpad. Dat is toch origineel.

BERNARD : Niet voor de verzekering. Vergeet hen niet te bellen.

CLAUDE : Nee. Anna, wil jij dat doen. Mij zien ze niet zo graag meer komen. Geen idee waarom. *(Geeft Anna een kaartje.)*

ANNA : Komt in orde. *(Beat)* Ah, weet u al wat soort ei?

CLAUDE : Welk ei?

ANNA : Meneer wou eieren voor zijn diner.

BERNARD : Nee, niet nodig. Wij vertrekken.

CLAUDE : Voila.

ANNA : Oké. Dan kook ik voor mezelf een eitje. Zacht.

(Anna af. De telefoon gaat. Claude wil hem opnemen maar Bernard is sneller dan zij.)

CLAUDE : Wat is er? Verwacht je een telefoontje?

BERNARD : Ik? Helemaal niet. Hij belt. Ik antwoord, dat is alles. Dat is waarschijnlijk de garage. *(In de hoorn.)* Hallo? ... Hallo! Ja, ik ben het! Nee, het is niet de garage. Met wie spreek ik? O! Bent u het? Dag Meneer Lerat. Hoe gaat het met u meneer Lerat? Fijn! Met mevrouw Lerat? Ook goed. Geweldig. En de kinderen, de kleine ratjes? Ook goed. Of ik U van dienst kan zijn? Met plezier mijnheer Lerat! Nee? Ja? Ja, ja, mijnheer Lerat, ik heb het goed begrepen. Afgesproken. Wat zegt u? O! Goede reis? Dank u. U ook. Ach ja , dat is waar, u gaat niet! Dank u, mijnheer Lerat. Tot ziens. De groeten aan mevrouw Lerat. En de kleine Leratjes. Tot ziens, mijnheer Lerat. *(Haakt in.)* Dat was meneer Lerat!

CLAUDE : Je directeur?

BERNARD : Juist!

CLAUDE : En wat wilde hij van je?

BERNARD : Ik moet meteen naar Parijs.

CLAUDE : Waarom?

BERNARD : Wat, heu, wat bedoel je? Wel, omdat er problemen zijn. Een vertegenwoordiger die fouten heeft gemaakt met de bestelling van ... van de elektromagnetische aandrijving met directe aanpak?

CLAUDE : De elektro watte?

BERNARD : Ja, weet je niet wat dat is?

CLAUDE : Nee!

BERNARD : Dat is een ding dat aandrijft.

CLAUDE : Wat aandrijft?

BERNARD : Dat wat je er in steekt, ja. (*Beat*) Ik moet die zaak zo vlug mogelijk in orde te maken. Het is een belangrijke klant. Het is een kwestie van duizenden franken. Ik moet er dus naartoe. Naar Parijs.

CLAUDE : Dan ga ik met je mee. We maken er een uitstap van.

BERNARD : Dat zal niet gaan. Ik zal van de ochtend tot de avond met die aandrijving, met die mensen bezig zijn. Klachten verwerken. Klantenbinding. Lunchen en dineren. De hele dag. Vierentwintig op vierentwintig. Het hele weekend.

CLAUDE : Olalala. Dat is vervelend zeg.

BERNARD : Ja. Olalala. Zeker voor mij. Ik had alles goed afgesproken met Lerat dat ik dit weekend niet naar Parijs zou moeten maar Backeljauw.

CLAUDE : Backeljauw.

BERNARD : Backeljauw. Ken je die niet? Heb ik je niet over hem verteld? Ha, dat is die vertegenwoordiger die alles verknoeid heeft in Parijs.

CLAUDE : In dat geval laat ik alles vallen.

BERNARD : Wat laat je vallen?

CLAUDE : We zouden toch naar mijn ouders gaan. Ze verwachten ons alle twee samen.

BERNARD : Ooh! En ik die er zo naar uitzag hen te zien. Ooh! Hoe jammer. En ik was nog wel op het idee gekomen. (*Beat*) Je doet er veel beter aan van toch te gaan. Ze rekenen er op. Anders gaan ze even ontgoocheld zijn als ik nu.

CLAUDE : Denk je?

BERNARD : Natuurlijk. Het is toch duidelijk. Ze willen toch vooral hun dochter zien.

CLAUDE : Ja. Je hebt gelijk.

BERNARD : Afgesproken? Je gaat?

CLAUDE : Ja.

BERNARD : Vooruit, pak je koffer.

CLAUDE : Anna! En jij?

BERNARD : Wat ik?

CLAUDE : Jouw koffer?

BERNARD : O! Een overhemd, een pyjama en mijn tandenborstel is voldoende. Ik doe alles in een tas.

(*Anna op.*)

ANNA : Mevrouw?

CLAUDE : Haal mijn kleine koffer.

ANNA : Kleine koffer?

BERNARD : Ja, een kleine koffer. Weet je niet wat een kleine koffer is?

ANNA : Toch wel, meneer! Dat is geen grote koffer.

BERNARD : Doe dan wat mevrouw je zegt!

ANNA : Goed, meneer.

CLAUDE : En leg mijn blauwe jurk klaar.

ANNA : In de kleine koffer?

CLAUDE : Nee, op bed.

ANNA : Ja, mevrouw.

(Anna af.)

BERNARD : Voila. Een hemd, een pyjama.

(Bernard neemt zijn aktetas en gaat af slaapkamer. Anna op met koffer. Bernard met aktetas naar badkamer.)

Een tandenborstel, after shave, scheermesjes, een kam. (Af badkamer.)

ANNA : Alstublieft, mevrouw. Gaat mevrouw weg?

CLAUDE : Ja, en meneer ook.

ANNA : Samen?

CLAUDE : Nee. Meneer moet voor het werk het hele weekend naar Parijs en ik profiteer ervan om mijn ouders op te zoeken.

ANNA : Ha, uw ouders? Lief.

(Bernard op, zijn tas sluitend.)

BERNARD : Ziezo. Het strikt noodzakelijke. Veel meenemen heeft geen enkele zin.

CLAUDE : Ik vraag me af of ik die jurk wel meeneem.

BERNARD : Natuurlijk. Je moet je toch kunnen opfrissen voor het diner met je ouders.

ANNA : Ja natuurlijk. En stel je voor dat je saus morst.

BERNARD : Ja. Dat kan gebeuren.

ANNA : Goed. Dus ik maak alles klaar voor twee nachten, een jurk voor tegen de regen en schoenen voor de saus.

(Anna af slaapkamer.)

CLAUDE : Zeer goed.

BERNARD : Voila. Ik zoek een taxi.

CLAUDE : Je kan er toch een bellen.

BERNARD : Oh, nee. Ik ken dat. Nee, meneer. Ze zijn allemaal bezet. En ik wil er zeker van zijn dat jij je trein haalt.

CLAUDE : En jij je vliegtuig.

BERNARD : Pardon? Wat? O ja, natuurlijk. Mijn vliegtuig. Goed ik ben over vijf minuten terug. Zorg dat je klaar bent!

(Bernard gaat via de deur van de flat af. Anna komt terug met de jurk.)

ANNA : Dit nachtkleed mevrouw?

CLAUDE : Prima. *(Beat)* Anna, ik dacht aan iets. Plots. Anna. Zou je niet van de gelegenheid willen profiteren, nu we toch weg zijn om naar je familie op bezoek te gaan?

ANNA : O! Mevrouw! Die heb ik niet meer.

CLAUDE : Maak er dan een korte vakantie van. Terug naar je geboortestreek.

ANNA : Nou, als het betaald verlof is. Waarom niet.

CLAUDE : Op dit uur gaat er zeker nog een trein.

ANNA : Ha, u wil dat ik onmiddellijk vertrek.

CLAUDE : A ja, samen met ons. Goed. Laat eens kijken een trein naar .... Waar naartoe?

ANNA : Dietse Heur, een gehucht van Vreeren!

CLAUDE : En waar is dat?

ANNA : Bij Tongeren.

CLAUDE : Dat is een directe trein naar Tongeren en dan een stoptrein tot...

ANNA : Vreeren. Juist. In Dietse Heur is er geen station. Ik moet dan wel nog een

wandeling maken. Door de regen.

CLAUDE : Het regent nog niet.

ANNA : Oh, maar als ik daar ben wel.

CLAUDE : Ah! Prachtig! Er is er een die vertrekt om, binnen drie kwartier. Die kan je nog halen. Hier, 300 euro, is dat voldoende?

ANNA : Dank u wel, mevrouw. Ja, dat zal wel genoeg zijn om daar naartoe te gaan.

CLAUDE : Amuseer je maar. Ga gauw je koffer pakken.

ANNA : O, niet nodig. Voor drie dagen ...

CLAUDE : Jawel, jawel, ga maar.

ANNA : Goed, mevrouw.

(Anna gaat af derde plan links. Claude pakt de telefoon zodra Anna af is, draait een nummer en wil naar slaapkamer gaan, maar als ze merkt dat de draad te kort is verandert ze van gedacht. Legt alles op een zitje naast de deur, gaat kamer binnen en keert terug met de blauwe jurk. (ensemble))

CLAUDE : Hallo. Hallo. Ik ben het. Dat is een verrassing hè? Ik bel je omdat we het weekend samen kunnen doorbrengen. Nou, is dat niet fantastisch. Luister ik ben in het centraal station om ... Nee, ik ga niet met de trein weg. Je komt me daar ophalen, laten we zeggen om kwart over acht. Ja, en daarna hebben we het hele weekend voor ons. Ik hou van je. Ik verheug me er ook op. Tot straks liefste.

(Claude hangt op, raapt haar spullen bij elkaar en loopt naar de slaapkamer. Af. Bernard op. Maakt een vreugdedans tot aan de slaapkamer.)

BERNARD : Voila. De taxi is er! Hé, ben je klaar? Haast je een beetje. Want de meter draait ...

(Claude op. zet haar koffer achter de bank.)

CLAUDE : Klaar. Ik ben blij, zo blij dat ik vader en moeder nog zie.

BERNARD : O! Je ziet er geweldig uit. Wat een mooie jurk ... om de trein te nemen.

CLAUDE : Om moeder een plezier te doen.

BERNARD : Ook de kaartjesknipper zal verrukt zijn.

CLAUDE : Voila, iedereen tevreden.

BERNARD : Toen ik een taxi zocht, dacht ik aan Anna. Het is niet leuk voor haar om alleen hier te blijven en misschien kunnen we haar aanbieden naar haar geboortestreek te gaan.

CLAUDE : Precies! Dat heb ik gedaan.

BERNARD : Dat is prachtig, prachtig, prachtig. Ze zal wel blij zijn. Heeft ze een trein?

CLAUDE : Wie?

BERNARD : Anna! Natuurlijk!

CLAUDE : O! Ja! In drie kwartier.

BERNARD : O maar dat is prachtig, prachtig, prachtig! Oh, je voelt dat meteen dat wij samen het perfecte koppel vormen. Ja, want we hebben altijd dezelfde ideeën. Op hetzelfde moment.

(Anna op. Gekleed voor een flinke plensbui.)

ANNA : Ik ben klaar, mevrouw.

BERNARD : Ben je tevreden?

ANNA : O ja, meneer.

CLAUDE : Heb je het gas dichtgedraaid?

ANNA : Ja, mevrouw. En de deur van de dienstingang op dubbel slot gedaan.

CLAUDE : We verwachten je terug maandagavond.

BERNARD : Je kan haar ook tot dinsdagochtend vrij geven. Ik weet niet of ik wel op tijd kan terugkeren.

CLAUDE : Goed! Dat is dan afgesproken.

ANNA : Ja, mevrouw.

BERNARD : Hier gaan we. Naar het station. Ik naar Parijs. En jullie ... weg. *(Opent de deur naar de overloop.)*

CLAUDE : En je tas?

BERNARD : Dat is waar ook! Mijn tas. *(Neemt zijn tas. Hij wil vertrekken.)*

CLAUDE : En de lichten?

BERNARD : Ja. Ik ga al. Laat jij de lift komen? *(Doet de lampen uit.)*